

hvervsdrivende, kan gøre sin fortrydelsesret gældende ved blot at undlade at modtage eller indløse den erhvervsdrivendes forsendelse. Er der tale om en postforsendelse, som forbrugeren ikke indløser, vil forsendelsen efter henliggefristens udløb blive sendt tilbage til den erhvervsdrivende, og denne må herefter betragte aftalen som ophævet.

Forbrugers ret til at fortryde ved at undlade at modtage eller indløse den erhvervsdrivendes forsendelse må dog være betinget af, at fortrydelsesfristen ikke allerede er udløbet, forinden forsendelsen kom frem til ham, og stk. 4 har derfor navnlig betydning i de tilfælde, som er omfattet af stk. 2. Løber fristen efter stk. 1 fra mødet, og sendes varen med post, vil forbrugeren kun kunne fortryde efter stk. 4, såfremt forsendelsen forsøges eller er forsøgt afleveret på hans bopæl senest ugedagen efter mødet.

Stk. 4 finder også anvendelse ved de i § 5, stk. 2, nævnte aftaler, såfremt den erhvervsdrivende som led i aftalen sender varer, f. eks. undervisningsmateriale i forbindelse med et brevkursus, til forbrugeren.

I stk. 5 er givet en særregel for de tilfælde, hvor en erhvervsdrivende har optrådt som mellemmand for en privat sælger. Underretningen bør i disse tilfælde tillige kunne afgives direkte til den private sælger.

Til § 7.

For at sikre, at forbrugeren bliver opmærksom på fortrydelsesretten efter loven, foreslås det i stk. 1, at den erhvervsdrivende skal have pligt til at give forbrugeren tydelig skriftlig oplysning herom.

Oplysningen skal gives på mødet, selv om fristen i medfør af § 6, stk. 2, først løber fra den dag, hvor forbrugeren får varen i hænde.

Det foreslås i stk. 3, at justitsministeren får myndighed til at fastsætte bestemmelser om oplysningens form og indhold. Det vil herunder i overensstemmelse med den norske og den svenske lov eventuelt kunne bestemmes, at oplysningen skal gives i et særskilt dokument og således ikke gyldigt kan gives i aftaledokument, faktura eller i forbindelse med reklamemateriale m. v. Det vil endvidere kunne bestemmes, at oplysningen skal gives ved anvendelse af en af justitsministeriet udarbejdet tekst.

Virkningen af, at oplysningen ikke som foreskrevet gives på mødet, er efter stk. 2, at aftalen ikke er bindende for forbrugeren. Dette er i overensstemmelse med den norske og den svenske lov. Man har også overvejet en regel, hvorefter virkningen af manglende oplysning på mødet

skal være, at fortrydelsesfristen herefter først løber fra dagen for en eventuel senere modtagelse af oplysningen. Når justitsministeriet har foretrukket den strengere ugyldighedsregel, skyldes det bl. a., at en sådan regel i højere grad vil sikre, at forbrugeren får underretning om fortrydelsesretten.

Såfremt oplysningen ikke gives på mødet, er aftalen ikke bindende for forbrugeren, og den erhvervsdrivende vil ikke kunne „reparere“ dette blot ved senere at fremsende eller aflevere oplysningen med samtidig indrømmelse af en fortrydelsesret. Såfremt den erhvervsdrivende ønsker at gennemføre aftalen og at sikre sig imod, at forbrugeren gør ugyldigheden gældende, må han anmode forbrugeren om på ny at afgive tilbud eller accept, eventuelt i form af godkendelse (ratihabition) af det tidligere løfte. Sker dette under et møde uden for den erhvervsdrivendes forretningssted, skal oplysning om fortrydelsesret herefter gives i overensstemmelse med § 7.

Ugyldigheden i medfør af stk. 2 indebærer, at forbrugeren kan kræve sig frigjort fra aftalen, uden at retten hertil er begrænset af en bestemt tidsfrist. Heri ligger imidlertid ikke, at forbrugeren altid vil kunne fremsætte krav om aftalens ophævelse på et hvilket som helst senere tidspunkt. Bestemmelsen må forstås i overensstemmelse med almindelige regler om aftalers ugyldighed, og det følger heraf, at forbrugeren vil kunne fortabe sin ret til at gøre ugyldigheden gældende ved at forholde sig passiv eller ved at disponere over det modtagne på en sådan måde, at han må anses at have givet afkald på at gøre ugyldigheden gældende, jfr. bemærkningerne til § 3.

Til § 8.

Der opstår særlige spørgsmål om aftalens tilbageførelse, når den ene eller begge parter helt eller delvis har opfyldt aftalen, inden fortrydelsesretten gøres gældende. Herom er der givet bestemmelser i §§ 8 og 9, som i det væsentlige har samme indhold som de tilsvarende bestemmelser i den norske og den svenske lov.

§ 8 vedrører tilfælde, hvor den erhvervsdrivende har erlagt helt eller delvis, før fortrydelsesretten gøres gældende. Stk. 1-3 vedrører køb, medens stk. 4 vedrører abonnementskontrakter m. v. For købs vedkommende vil § 8 være aktuel i alle tilfælde, hvor fortrydelsesfristen først løber fra køberens modtagelse af varen, jfr. § 6, stk. 2.

Til stk. 1.

Ved køb er fortrydelsesretten betinget af, at køberen holder den modtagne vare til disposition for